

andet stige, naar det ene faldt, maatte det andet falde. Med andre Ord, man saa her, hvad jeg vilde kalde den oplagte Katastrofe.

Nu siger man til os: Det er ganske rigtig, altsaa maa vi foretage noget, og det, vi skulle foretage, er en Indsnævring. Vi skulle opføre et Værk med 2 Indbygninger i Kanalen, og saa skal det hjælpe. Lad mig for det første sige med Hensyn til Værkets Holdbarhed, at derom har den ærede Kommission, som blev nedsat den 5. Februar i Aar, udtalt sig med ret stor Sikkerhed. Det lader sig ikke nægte, at det har den gjort, og den har vel ogsaa Autoriteter i sig, som betyde en Del. Om disse Autoriteter have tumlet med Vesterhavet tilstrækkeligt til at vide, hvad Vesterhavet vil sige, naar det sætter ind, er mig ikke bekendt. Men i hvert Fald, jeg antager, det er god gammel Skik her i Rigsdagen, at hvor meget man saa end har sagkyndige overfor sig, tillader man sig at have en egen Omtanke ved Siden af, og jeg kan da ikke nægte, at der er Instanser, som gøre mig det vanskeligt at betragte Kommissionens Ord som det sidste Ord i denne Sag. For det første er der Forholdene ved Limfjorden. Der ligge Høfderne langt friere, end disse Indbygninger ville komme til at ligge i Kanalen, det vil sige, Strømmen, som underskærer Høfderne, er langt ringere, end den vil blive ved Indbygningerne. Ikke desto mindre nedbrydes Høfderne atter og atter. Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem fra Halvrimmen (C. Sørensen) vilde give os et Indtryk af, hvad Havet betyder oppe ved Tyborøn, for at vi derved kunde faa et Indtryk af, hvad det er for Naturkræfter, vi her tumle med. Dernæst har man villet garantere os dette Værks Holdbarhed ved den meget omtalte Bundsikring. Man vil sikre Midten af Løbet ved at sænke Beton i Sække ned imellem de to Hoveder af Indbygningerne og for Resten ogsaa et Stykke ind under Indbygningerne. Det er, ligesom man vilde lægge en Plade midt i Løbet, som altsaa skal gaa ikke alene paa tværs af Indløbet, men ogsaa et Stykke udenfor Indbygningerne paa begge Sider, og det, der derved skal vindes, efter den Forstaaelse, jeg har faaet, er, at naar der kommer et stærkt Fald og en stærk Strøm ved forskellig Vandstand, enten det er ind eller ud, forhindrer man, at dette Fald danner et Hul i Sandet udenfor Indbygningerne, et Hul, der vil have den Betydning, at bag efter kunne baade Strøm og Hav ligesom grave nedenunder og nedbryde

Værket. Men nu kommer det, som gør, at jeg er bleven i allerhøjeste Grad betænkelig ved hele denne Bundsikring. Hvor skal nemlig denne Bundsikring ligge? Den skal ligge i Profil 240, det vil sige ret langt inde mod Øst, men det vil atter sige, at den har ingen som helst Chance for at komme til at ligge paa det dybeste Sted i Løbet. Nu er det saa sin egen Sag at tale om det dybeste Sted, for det dybeste Sted flytter sig bestandigt, men det vil kun styrke den Betragtning, jeg vil gøre gældende. Altsaa, det dybeste Sted ligger og vil antagelig som Regel komme til at ligge til Vest for Bundsikringen længere ude mod Havet. Det vil med andre Ord sige, at Hav og Strøm kunne bestandig gøre deres underskærende Virkning gældende overfor denne Bundsikring. Hvis jeg kunde vinde den Overbevisning, at dette var umuligt, at det var utænkeligt, ja, saa kunde jeg godkende den Sikkerhed, den ærede Kommission har givet os. Men jeg kan desværre ikke komme til den Overbevisning, skønt jeg har forsøgt at se med Sympati paa denne Plan.

Overfor dette spiller det maaske en mindre Rolle — skønt det er talende, at der er saa stærk en Modsætning mellem Ingeniørernes Betænkning og Kommissionens Betænkning —, at Ingeniørerne i deres Udtalelser i Bilagene til det forelagte Lovforslag aabent erklære, at det, man nu vil gennemføre, er ikke tilstrækkeligt; det er kun det første Skridt i Sagen. Men der er to andre Ting, som paa en helt anden Maade have gjort mig overordentlig mistroisk, maa jeg maaske sige, overfor denne Sag, det er, at det ser ud, som om Kommissionen selv ikke har haft tilstrækkelig Tro paa sin Sag. Man møder i vore Bilag en Skrivelse fra Hr. Kirk, Direktør for Telefonselskabet i Aarhus, der har beskæftiget sig meget med Høfdebygning. Det er en Skrivelse, som han uopfordret kommer med, og hvori han gaar saa vidt at sige, at han nærer ingen Tvivl om, at hans Udtalelser ikke faa Spor af Indflydelse paa Sagens Afgørelse. Ikke desto mindre fremkommer han med dem for at bedyre, at Værket kan holde. Men det mærkeligste er maaske endnu tilbage. Det er, at denne Skrivelse fra Hr. Kirk er fuldkommen overflødig, for han er Medlem af den Kommission, der i Forvejen har fortalt os, at Værket kan holde. Naar han saa alligevel møder med denne Skrivelse, siger jeg: Hvorfor møder han med den, hvis han ikke føler, at det er nødvendigt, at alle Sejl sættes til for at faa